

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
АЛИЕНАЦИЯ

chitanka.info

Сред грубичките борове и буки, сред тромавите дрянове и бутурести хвойни е попаднала една чуждестранна лиственица — весела иглолистна хубавица. Така поне изглежда, докато не си се взрял отблизо и не си забелязал сините жилки по иглиците ѝ, които подсещат за някаква тайна болка и тъга. А бедата ѝ е в това, че сред многобройните храсти и дървета тя е чужденка. Уж е иглолистно, а иглолистните я гледат някак под око, като изменница, защото иглиците ѝ менят цвета си, както листата на бука, и капят заедно с буковите. Боровете, съседните, я мислят за незаконно родена, кръвосмесица между майка-борика и бук-баща.

И широколистните не се отнасят към нея по-добре. Те пък се вбесяват, че клоните и стеблото ѝ са подобни на бориковите. По-дребните широколистни — дряновете и леските — подражават на буните и макар да са къде по-нисички и грозни, поглеждат „отвисоко“ самотната красавица.

Така си седи лиственицата помежду двата най-големи рода в гората, без и тя самата да знае иглолистно ли е с иглолистните, или широколистно — с широколистните. За една млада лиственица, не ще и дума, това е лошо. Недоверието на околните ѝ тежи, мъчно ѝ е също, че не познава рода си, че не може да се похвали нито с виден дядо, нито с прочута баба. Но най-непоносимо е, че няма с кого да си размени прашец, че няма друга лиственица да я погали с любовна ласка. Разбира се, има дървета в старата гора да харесват гъвкавата стройна чужденка в късичката бледозелена пола — например едрите смърчи по Криво било. Но на пътя на тези чувства лежат безбройни пречки. Първо: дърветата са женени за местни. Второ: лиственицата и местните не си разбират езика, не знаят да си пошепват думата „обичам“, а без тази дума вятърът отказва да помогне за размяната на прашеца и налага забрана за междуродовите бракосъчетания. Така лиственицата остава настрана от всеобщите любовни фестивали в края на лятото, макар цялата да е в ергенски пъпки, макар два пъти в годината да си пребоядисва полата и накрая дори да я съблича.

А колко е хубава, докато се боядисва, преоблича и съблича! Първата ѝ пролетна премяна е бледозелена, с розовичко върху зеленото — за руменина. Това бледозелено през лятото се сгъстява, потъмнява, а наесен се превръща в лимоненожълт пламък, който грее през целия октомври. След това тя надява оранжевата си пола, за да блесне още

веднъж сред тъмнозелените си братовчеди, преди напълно да се разголи — някъде в началото на зимата. Листата на другите широколистни, преди да окапят, заръждяват и потъмняват, някои, като на бука, посиняват и погрозняват, а иглиците на лиственицата стават все по-ясни и нежни, дори до последния си ден.

Затова не е чудно, че докато лиственицата тъй се преобразява, едрите смърчи по Криво било сучат мустаци и тежко въздишат. Скромните хвойни на пръсти се вдигат и се взират със завист в стройната снага на прелъстителната чужденка. Борините завистливо съскат, а широколистните направо гаснат пред великолепието на красивата самотница.

Изкупват ли тия мигове на тържество страданията на младата несретница — не зная, но се забелязва напоследък странно оживление: дърветата върху нисичката могила от година на година се обличат все по-красиво. Младите борики-повлекани започнаха да скъсяват полите си, не отговарят, когато вятърът ги духа, с присъщото им грубо „фу-фу-у“, а с едно нежно „фи-фи-и“, и се опитват да въздишат мечтателно като нея. Поукротиха се и буките и по време на буря вече не реват така ужасно, както някога.

От това на лиственицата не ѝ става по-добре — иглолистните уж ѝ подражават, но поискат ли нещо да си кажат, правят го тихо, да ги не чуе тя и да ги издаде на враждебните буки. Буките също скришом си шушукат, а лиственицата седи между враждуващите си съседи и изгаря от копнеж думичка с някого да промълви, едно ухо към нея да се наведе, та в него да пошепне своята болка...

А онова, което става около нея, е наистина лошо. Харесало е лиственицата съседното малко букче и напират да я вземе. Ще каже някой — какво от туй? Но за иглолистно, каквото е лиственицата, няма нищо по-зловещо от прегръдката на един бук. Буките са ужасни с влагата, мрака, с твърдокожите си листа. Сянката на тези листа е студена и смъртоносна за другите дървета. С тая сянка буките потискат всичко наоколо и най-вече светлолюбивите борики.

Та ето — букът напират да прегърне лиственицата и да я направи „своя“. Обладан от страст, той всичките си клони към нея е протегнал, така че аха-ха да я допре.

Лиственицата бяга... ако може бягство да се нарече наклоняването ѝ в противоположната посока. Тя поглежда към

смърчите, които би предпочела за женихи, но те не ѝ дават никакъв знак. И няма кой да попречи на натрапника да сграбчи предмета на своята страст; той ще я завладее и тя ще загине в прегръдката му пред очите на цялата гора.

Разбира се, за буките това не е убийство, а венчавка. (Толкова красиви думи има на света, че с тяхна помощ всяко насилие може да бъде провъзгласено за заслуга, всяко престъпление — за добродетел.)

Другите пък дървета — мълчат. И никой не извиква на рошавото букче „Спри!“ Борините се правят на слепи и глухи, за да не сърдят всесилните буни. Смърчите си шепнат с вятъра и се преструват на разсеяни. Дряновете, забили очи в земята, търсят уж листата си, окапали през миналата зима, леските, поучени от общото мълчание, гледат да не привличат вниманието и усърдно се занимават с пролетното самоопрашване.

Само отвреме-навреме някоя сойка прехвърква над гората и стреснато изкрясва: „Алиенация! Алиенация!“ Но тъй като звукът е нов, никой там не разбира, че става дума за отчуждението, и не идва никакъв отклик, и тишината — здравословната — тегне като черен облак над старата смълчана гора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.